

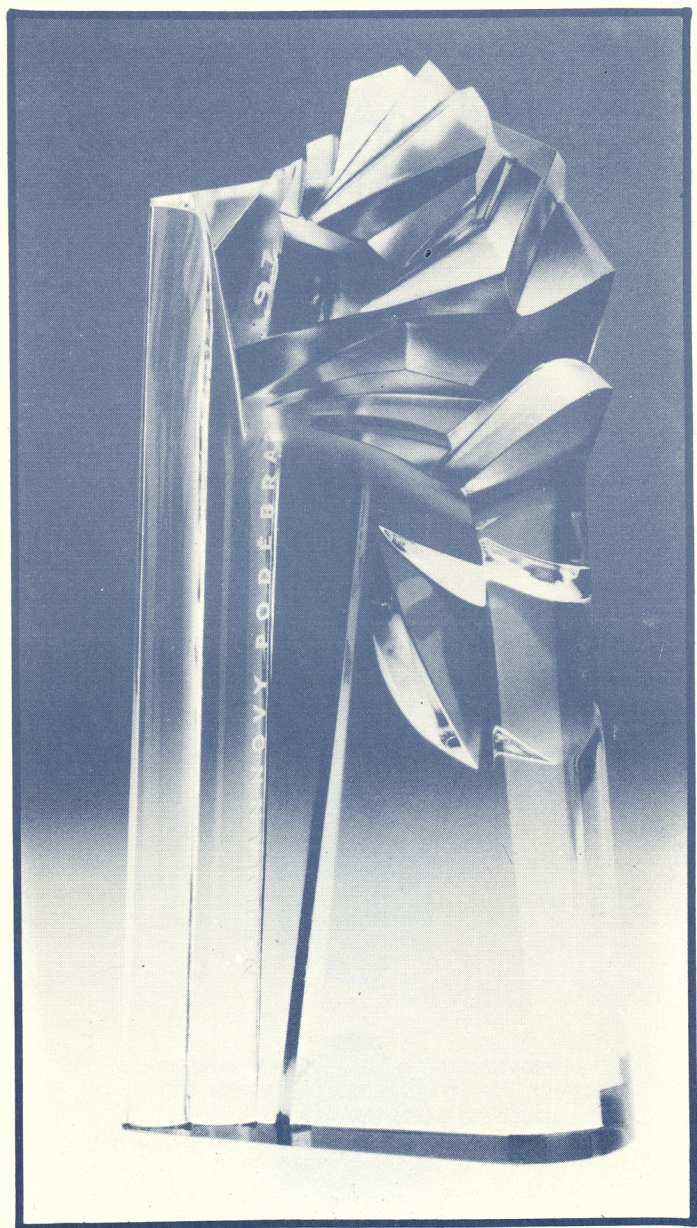
XXVII.
NEUMANNOVY
PODĚBRADY

SIKINI

XXVII.
NEUMANNOVY
PODĚBRADY

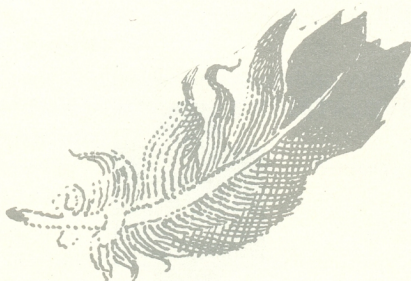

XXVII. NEUMANNOVY PODĚBRADY

celostátní přehlídka
uměleckého přednesu
poezie a prózy

MINISTERSTVO KULTURY ČSR
SVAZ ČESKOSLOVENSKÝCH DRAMATICKÝCH UMĚLCŮ
MĚSTSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR V PODĚBRADECH
ÚSTŘEDNÍ VÝBOR ODBOROVÉHO SVAZU PRACOVNÍKŮ
UMĚNÍ, KULTURY A SPOLEČENSKÝCH ORGANIZACÍ
ČESKÝ ÚSTŘEDNÍ VÝBOR
SVAZU ČESKOSLOVENSKO-SOVĚTSKÉHO PŘÁTELSTVÍ
DIVADELNÍ ÚSTAV V PRAZE
ČESKÝ LITERÁRNÍ FOND
SLOVENSKÝ LITERÁRNÍ FOND
STŘEDOČESKÝ KRAJSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR
OKRESNÍ NÁRODNÍ VÝBOR V NYMBURKU

Příchylnost k poezii

(Rozhovor s nositelem Křišťálové růže
O. Brouskem)

Kde a kdy to u Vás vše začalo?

Za protektorátních studentských let, v době mých gymnaziálních studií v Českém Brodě, kde jsem si začal kupovat první svazečky poezie, Seiferta, Halase, Nezvala, Holana a další. Vzpomínám i na knihkupce Božetěcha Miškovského. Kulaté razítko jeho knihkupectví označilo mnoho knížek v mé knihovně. Jako třeba Básně noci, Ruce Venušiny, Tereška Planetová. Vybíral jsem si útlé knížečky, které byly i výtvarně pěkně pojednány, třeba se snovými ilustracemi Ludmily Jiřincové. A tak mě krása poezie ukrytá ve verších dnes už našich klasiků a také mé pokusy s ochotnickým divadlem přivedly k recitování. A ta příchylnost či zamilovanost — nebo jak bych to vlastně nazval — k poezii mě provází celý život.

Pokud mi čas a mé povolání herce dovolí, snažím se držet krok i s naší novou současnou poezií.

Jaké jsou Vaše básnické lásky?

Když jsem dělal herecké zkoušky do Studia Národního divadla k režiséru Honzlovi, recitoval jsem verše Viktora Dyka, právě tak jako před přijímací komisí do rozhlasu v roce 1945. Mám rád Seiferta, Hrubína, Nezvala, Horu, Holana, Halase, Tomana, Sovu, a jak jsem už říkal, Dyka.

A z cizích autorů?

Třeba francouzskou poezii v překladech Karla Čapka nebo i Hanuše Jelínka. Miluji také ruskou poezii: Puškina, Jesenina, Majakovského. Jednotlivé básně nebo celé sbírky jsem postupně natáčel buď v Supraphonu, nebo v rozhlase či televizi, ať už v Nedělních chvilkách poezie nebo v delších komponovaných pořadech.

Pokud vím, zvlášť vřelý a osobní vztah máte k Františku Hrubínovi...

Už jsem o tom sice psal v programu Violy k Lešanským jesličkám, ale chcete-li, ještě jednou: Hrubín byl první básník, kterého jsem viděl živého na vlastní oči. Bylo to před válkou v Lešanech (odkud pocházela moje maminka; já jsem se však narodil na druhém, na tom krhanickém břehu Sázavy), kdy Hrubín začal psát a publikovat. Říkávali tam o něm: „... Copak Antí Hrubínů, to je básník!“ Už

tehdy se jevil mému dětskému zraku veliký. Chodil v takové tmavošedivé nebo možná nafialovělé pláštěnce a s kloboukem à la Josef Hora. Bylo v tom cosi máchovského.

Později jsme se jako krajané spřátelili, když jsem začínal jako herec. Nakonec vše vyvrcholilo Lešanskými jesličkami ve Viole v roce 1969. Dělán je tam dodneška. Aspoň jednou za rok, vždy před Vánoci. A je to pro mne vždy sváteční chvíle. S Františkem Hrubínem jsme se stýkali, přátelili.

Co vše bude ve Vašem recitálu na letošních NP?

Chci zahájit melodramem — Baladou českou Jana Nerudy, s hudbou Otakara Ostrčila, protože oboje je tak bytostně české. Pak se chci krátce zastavit u V. Dyka. Myslím si o něm, že dovedl jako málokdo z našich básníků promluvit o naší národní povaze. Potom bude následovat Hrubín se svou mužnou milostnou poezií, jsou to verše ze sbírky Malá Atlantis. V závěru zazní Jaroslav Seifert, výběr veršů ze sbírek Halleyova kometa, Koncert na ostrově a Býti básníkem.

Těším se, blahopřeji ke Křišťálové růži a děkuji za rozhovor!

RK

„... Nové umění a nová krása jest proto vždy vášnivě oddána přítomnosti a víc: jest vlastně jedinou přítomností, nejplnější, nejskutečnější a nejpravdivější skutečností, která jest. Mimo ni jest všechno tok, pohyb a klam: ona jediná stojí v centru spojena podzemní tepnou se srdcem a osou života. Neboť tím liší se podstatně a základně umělec-tvůrce od člověka reprodukce, od člověka průměru a prostřednosti: kdežto průměrný člověk žije stále z minulého a v minulém, připíná, spojuje, váže a našívá pracně a nešťastně svůj život podle vnějších kritérií paměti a logiky a sestavuje tak vlastně podle cizích, nesvých vzorců stále ani ne svoje dojmy — nýbrž jen ozvuky cizích dojmů — tvořivý duch jediný a sám žije intenzívně plný a skutečný život, bez prostředníků logiky, paměti a abstrakce, život zmnožený a stupňovaný, plný a z první ruky v jediném zjevení smyslů...“

F. X. ŠALDA
(1905, Boje o zítřek)

Nevyčerpateľná studnice krásy (Vyznání nositele Křišťálové růže)

Hovořit nebo psát o lásce, to prý tu lásku už předem popírá. O lásce se má mlčet — a jen ji tiše prožívat. A já se mám dnes vyznat ze své velké a celoživotní lásky, z lásky k české řeči, z lásky k poezii.

Není mně lehké, určitých věcí a vztahů se má člověk dotýkat jen křehkou rukou, zbytečně o nich nefilozofovat ani nemudrovat. Protože rozum může snadno ublížit citu.

O lásce k českému jazyku už toho bylo řečeno a napsáno tolik, že by bylo nošením sov do Atén, kdybych cokoliv chtěl přidávat.

„Tak strašně a nemilosrdně
zbavil jste nás slova“

píše Jan Skácel v básni Řeč, kterou věnoval památce Františka Halase. Ano, což je možno cokoliv dodat k té nádherné apoteóze české řeči, kterou napsal Karel Čapek ve svém sloupku „A ještě musím pochválit tebe“? — Už jsem se dotkl jména básníka mně snad nejmilejšího, Františka Halase. Kdo může přesněji vyjádřit úctu k české řeči než právě on.

„Ta bdělá vážnost nad přípravou slova
ty čtoucí zdali víš
že z nesmírna se slovo klová
a roste jak s ním zacházíš“.

A hned následuje dvojverší, které mám snad nejraději pro jeho stručnost a přesnost:

„Ty musíš slovo mlékem omývat
když umouněné z cest se přizene“.

Ano, česká řeč je přehluboká a nevyčerpateľná studnice krásy, z níž je nám dovoleno čerpat vodu živou. Nebo rád přirovnávám naši mateřštinu ke vzácnému hudebnímu nástroji, na který se učíme hrát celý život — a nikdy dokonalosti nedosáhneme. Ale důležité je, abychom se na něj snažili hrát s pokorou a vědomím vlastní nedostatečnosti. Vrcholy vždycky lákají k dobývání — a tak každý krůček, o který postoupíme na cestě k hoře krásy, je cenný a vzácný.

Poezie — to je ta „kytka za kloboukem“ českého jazyka, abych parafrázoval dalšího z mých milovaných básníků, Jana Nerudu. Její slávě se pokloňme.

A naše poezie, to je peníz, který platí na celém světě. T. G. Masaryk říká v Hovorech: „... je veliká věc, když malý národ mezi velkými nezůstane pozadu a má podíl na práci k vyšší lidskosti. I my chceme zvonit na zvonici světa.“ — A který zvon má zvuk, jenž je slyšen na celém světě? Hlas našeho kumštu. (Nerad používám slova umění.) V poezii Mácha, Neruda, Březina, Holan, Halas, Seifert — ať mně všichni ostatní, které jsem nejmenoval, odpustí; v muzice Dvořák, Janáček, Smetana, Martinů, Česká filharmonie, Josef Suk; ve výtvarném oboru ... ale to bych se dostal daleko — jsem hrdý na to, kolik jmen bych mohl ještě uvést.

Ale abych se vrátil k poezii. Hovořit o svém vztahu k ní, to by mně připadalo nerozumné. Celý život jsem se jí snažil pokorně sloužit jako ten, kdo měl odvahu vyslovit ji nahlas. Už i to mně připadá někdy troufalé. Ale jistě také v tomto — mluveném tvaru — má poezie svůj smysl a význam.

Některé ze svých nejmilejších básníků jsem zařadil do svého poděbradského recitálu. A honem spěchám omluvit se všem těm, kteří se tam nevešli. Nevím, kolika autorům jsem se snažil propůjčit svůj hlas: v rozhlase, v televizi, ve Viole, na pódiu. Všechny jsem je měl rád. Jestli mé tlumočení jejich veršů dopadlo alespoň někdy do srdcí posluchačů, bylo by to velkým štěstím mého života.

Z. U. MIROSLAV DOLEŽAL

„(Nová krása a opravdu nové umění) ... jest *nehistorické*: neopisuje minulost, nýbrž *organizuje přítomnost a budoucnost*, tvoří z nejskrytějších a nejvlastnějších potřeb doby nový svět tvarů a hodnot, stylizuje materiál doby a života v nový smysl a dává mu novou perspektivu ...

Všechnen vztah a poměr, který má nové umění k minulosti, jest jen ten: kritizuje ji, polemizuje s ní, interpretuje ji a znásilňuje jí popřípadě, každým způsobem pak ji překonává a reaguje na ni — ale nikdy ji neopisuje a nenapodobí ...“

F. X. ŠALDA
(1905, Boje o zítřek)

Súčasť nášho bytia (Vyznání nositelky Křišťálové růže)

Vyznání lásky k poézii na pôde tohoto kúzelneho mesta odznelo už nespočetné množstvo. Som presvedčená, že všetci, ktorí sa tu už viac ako dve desaťročia stretávame, nosíme v srdci každým rokom mocnejší a mocnejší cit k tomuto druhu umenia, ktoré sa stalo už nerozlučnou súčasťou nás samých, nášho bytia.

Svoje vyznanie si dovoľm vysloviť cez slová národného umelca Milana Rúfusa, ktorý hovorí: „Čo je teda báseň? Spojenectvo, aliancia pravdy a krásy, mohutné bratstvo, ktoré nás robí lepšími. Tam, kde holá pravda pre svoju neosobnú vecnosť nepreniká, tam musí prísť báseň, ktorá obidve vstrebáva a vytvára z nich jednotu. Nájsť mieru tejto jednoty, tomu sa hovorí umenie. Aby to človek vedel, treba na to okrem prirodzeného talentu mnoho poctivosti, odvahy nechať prejsť vlastným srdcom celý drsný a nevy-spytatelný život, odvahy k utrpeniu i každej radosti, mnoho citovej čistoty a bezvýhradnosti, treba byť vládcom i jed-ným z najodovzdanejších, treba byť trikrát človekom. A hlavne v dobe, v ktorej sme budúcemu ľudstvu i sami sebe za každý čin dvojnásobne zodpovední“.

LIBUŠA TRUTZOVÁ

„... Neboť styl není nic jiného, než vědomí a svědomí celku, vědomí vzájemné souvislosti a sepjatosti, vědomí životního rytmu — echo a prodloužení tepu světového srdce. Styl je všechno, co zrcadlí a stupňuje souvislost živo-ta, jeho tok a vývojový zákon: proti stylu jde všechno, co tuto jednotu ruší, co vyjímá z celku jednotlivosti, z řetězu členy, z rytmu takty a izoluje je. Styl vždy člení a staví, styl nikdy nenapodobí, nýbrž vždy zkracuje, interpretuje, zhušťuje, syntetizuje — *je soudem a hodnocením života*: vypouští malé, akcentuje velké, vyzdvihuje základ, zákon, smysl hmoty. Je tuchou duchové jednoty života a světa, podo-benstvím kosmické afinity a jednotnosti...“

F. X. ŠALDA
(1905, Boje o zítřek)

Jubilující orchestr

Neumannovy Poděbrady letos slaví své 27. narozeniny — a stejně mlád je i Středočeský symfonický orchestr Poděbrady, který v době, kdy festival uměleckého přednesu probíhá, obvykle zahajuje svou koncertní sezónu.

A přece teprve před dvěma lety se v tyto dny sešly na společném večeru poezie a hudba — a moc jim to spolu slušelo! Stane-li se to tradicí, potvrdí se jen, že to byla a je správná myšlenka.

A tak si přejeme do budoucna hodně šťastných a dobrých nápadů pro všechny společné akce, na nichž do letních svátečních večerů bude zářit poezie ověšená hudbou.

JAROSLAV ŠAFAŘÍK, dirigent

„... Slovo může být jen svým povrchem dorozumívacím prostředkem, svým nitrem je však výbušný výraz, výrazová potence a síla, a básník je tu proto, aby tuto skrytou potenci z něho vyvíjel. Proto jest v každém jazyce hluboký a podstatný rozdíl mezi slovem mluveným a slovem psaným, a dále mezi slovem sloužícím verši a slovem užívaným v próze. Básník myslí ve verši, jako prozatér myslí ve větě, jako chemik myslí ve formulích a geometr v axiómatech a dedukcích. *Jeho slovem je verš*; a tento verš skládá z jednotlivých slov, která přehodnocuje, jež nadává jiným smyslem než ten, který měla předtím. Vedle svého významu lexikálního a odstínu gramatikálního má slovo ve verši ještě *nový, třetí* smysl: právě jako stavební element tohoto a nejiného verše. Toto poznání se v nové poezii projevuje tím, že se potlačuje interpunkce ve verši; to znamená: teprve celý verš jest jedno slovo básníkov. (Důležitá poznámka pro recitátory. Nedrobit verš naturalisticky v jednotlivá slova nebo skupiny slovné podle smyslu obyčejné logiky; nepodtrhovat žádné z nich zvlášť! Nýbrž snažit se vyslovit celý verš jako jediné slovo ...)“

F. X. ŠALDA
(1928, Studie z české literatury)

„... Ať jde o novou poezii nebo o novou architekturu, poznáte je vždy po tom, že si *hledají* nejprve svůj nový jazyk výrazový a tvarový, že si *hledají* svůj styl, poněvadž ho nikde nenalézají hotový, nemohou ani nalézt, neboť všechen posavadní výraz a styl jim nevyhovuje: je právě ztělesněním cizího života, cizího citu, cizí potřeby, cizího účelu a cizí úzkosti cizích lidí a cizích dob. Opravdu nová ať poezie ať architektura kuje si svůj výraz a styl na ohni nejvnitřnější bolesti a touhy z křehké, tekuté, oblačné hmoty poslední chvíle a z její úzkosti, stále proměnné a stále živé a zjitřené. Tvoří jej intuicí, jakou proniká touhu a potřebu dneška a jakou jí, němé, rozvazuje jazyk — ale nikdy, a na to kladu největší přízvuk a důraz, nehledá jej ve vnějšku a nesnáší jej z vnějška. Nemyslí vůbec nic na vnějšek a nevychází z něho, nýbrž jen z vnitra, z jeho potřeb, bolestí, touhy, z jeho obrazů a z jeho vize, z jeho řešení, které promítá slepě a důsledně, bez koncesí, ve vnějšek — a toto promítnutí jest právě styl. *Styl není, opakuju, nic jiného než organizovaná bolest, touha, úzkost a nutnost doby, výraz nutnosti* a ne koketnosti a líbivosti vnějška a spekulace na laciný potlesk. Všecka sláva a čest stylu jest ve věrnosti, poctivosti a neúchylnosti, s jakou ji promítá ve vnějšek, neohlížeje se na to, líbí-li se to konvencí. Proto nebudete cenit styl poezie podle rýmů nebo slovníku a styl architektury podle fasády, nýbrž jen a jen strukturou vnitra — jeho logikou a rytmem, jeho organizací, tou sumou života a hloubkou a poctivostí jeho bolesti, touhy doufání a snu, které tu byly vyjádřeny . . .“

F. X. ŠALDA
(1905, Boje o zítřek)

„Forma je něco zcela *vnitřního*, zákonný výraz nutnosti, něco, co se vytváří pouze z vnitra stupňovanou životností; skoro nikdo nechápe, že se v oblasti umění slovesného jen formou vyřešuje svár svobody a zákona. Víc formy, to není jen víc kázně a vázanosti, nýbrž také a především: víc vitality a vnitřní energie! Forma je stále stupňované vnitřní úsilí za dobýváním svobody větší a větší. Větší svoboda se v poezii získává jen stupňovaným úsilím tvárným, jen přes formu, která je vázaná. Jinak je všechno barbarství a prázdný tlach, boj se stíny, který odvane první náraz větru. Forma je boj prométejský o světlo stále jasnější.“

F. X. ŠALDA

2. UDĚLENÍ MEDAILÍ S. K. NEUMANNA

Jiřímu Němečkovi,

členu Divadla E. F. Buriana v Praze, za celoživotní soustavnou práci v oblasti uměleckého přednesu, za podněty pro další jeho rozvoj při spolupráci s rozhlasem, televizí a stálými scénami uměleckého přednesu a při vystoupeních v rámci Celostátní přehlídky Neumannovy Poděbrady

z. u. Zoře Rozsypalové,

člence Státního divadla v Ostravě, za celoživotní zásluhy o rozvoj uměleckého přednesu a příkladný vztah k tomuto oboru, prokázaný soustavnou uměleckou činností

z. u. Otovi Sklenčkoví,

členu Divadla na Vinohradech, za celoživotní soustavnou práci v oblasti uměleckého přednesu, za vytvoření osobitého interpretačního stylu, plného hluboké lidskosti a životní moudrosti, uplatňovaného při vystoupeních v rozhlasu, v televizi a na stálých scénách uměleckého přednesu a za zásluhy o rozvoj tohoto oboru v rámci pedagogické činnosti

Otakaru Dadákovi,

členu Státního divadla v Brně, za celoživotní soustavnou práci v oblasti uměleckého přednesu při vystoupeních v rozhlasu, v televizi a na přednáševském pódiu, za podněty dávané v tomto oboru mladé generaci v rámci jeho pedagogického působení

Marku Kopelentovi,

hudebnímu skladateli z Prahy, za dlouholetou skladatelskou a interpretační spolupráci při vytváření pořadů uměleckého přednesu a jeho nahrávek na gramofonové desky, a za příkladné souznění s básnickým slovem, přispívajícím k jeho umocnění

Milanovi Dubovskému,

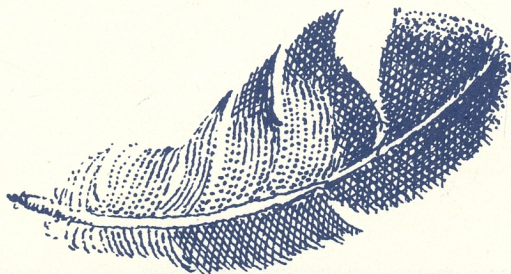
hudobnému skladateli, za dlhoročnú činnosť pri programoch umeleckého prednesu na pódioch, v rozhlasu i v televízii, v ktorých sa viaže pochopenie podstaty básne, literárneho diela s dokonalým majstrovstvom uchopenia hudobných tém a nástrojovej interpretácie

Vladimíru Durdíkovi,

členovi činohry Slovenského národného divadla, za systematickú tvorivú prácu v oblasti umeleckého prednesu, za výraznú starostlivosť o reč a aktívnu účasť na Neumannových Poděbradoch

Márii Dacejovej,

členke rozhlasového hereckého súboru v Bratislave, za systematickú tvorbu v oblasti umeleckého prednesu poézie a prózy, v ktorej sa spája osobnostná výpoveď s bohatou škálou výrazových prostriedkov, prostredníctvom ktorých sú odovzdávané poselstvá autorov. Za úspešnú reprezentáciu umeleckého prednesu v Celoštátnom kole NP a účasť v programe

celostátní přehlídka
uměleckého přednesu
poezie a prózy

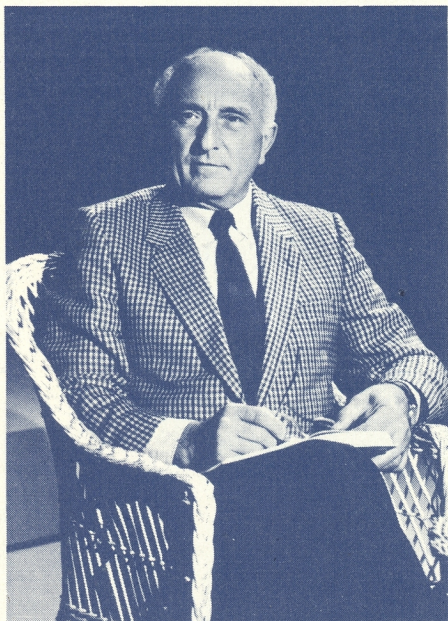

XXVII. NEUMANNOVY
PODĚBRADY '89

Návrh na:

**1. UDĚLENÍ KŘIŠTÁLOVÉ RŮŽE
NEUMANNOVÝCH PODĚBRAD 1989**

Otakaru Brouskovi,

členu Divadla na Vinohradech, za celoživotní soustavnou práci v oblasti uměleckého přednesu na přednášečském pódiu, v rozhlasu i televizi, vyznačující se velkým dramatickým rozsahem a vysokou interpretační kvalitou; za významnou účast na formování profilu Celostátní přehlídky uměleckého přednesu Neumannovy Podbrady

XXVII. NEUMANNOVY PODĚBRADY '89

Návrh na:

1. UDĚLENÍ KŘIŠŤALOVÉ RŮŽE NEUMANNOVÝCH PODĚBRAD 1989

z. u. Miroslavu Doležalovi,
členu Národního divadla, za soustavnou celoživotní práci
v uměleckém přednesu na pódii, v rozhlasu a televizi,
vyznačující se velkým rozsahem dramaturgie a vysokou
kvalitou interpretace; za významnou účast na formování
profilu Neumannových Poděbrad a za péči věnovanou čis-
totě češtiny při pedagogickém působení na fakultě žurna-
listiky UK

Návrh na:

**1. UDĚLENÍ KŘIŠTÁLOVÉ RŮŽE
NEUMANNOVÝCH PODĚBRAD 1989**

Libuši Trutzovej,

členke Novej scény v Bratislave, za osobitý prístup k umeleckému prednesu, ktorý výrazne dokumentovala nielen niekoľkonásobnou účasťou a laureátstvom v oboch kategóriach súťaže, ale najmä vystupovaním na rôznych podujatiach umeleckého prednesu, kde výrazne osobité uchopenie interpretovaných textov umocňovalo komunikáciu myšlienky interpretovaného diela s poslucháčom, a za výchovu najmladšej hereckej generácie k javiskovej reči a umeleckému prednesu

„... Volný verš již svým smyslem a rozumem *předpokládá* verš starý, verš uzavřený, a že může mu rozumět a může jej cítit jen ten, kdo ví, že se jím rozbíjí a překonává verš sevřený. Raison d'être volného verše, jeho chuť a kouzlo, jest právě v tomto vědomí *revolty, osvobození, probítí se* z pravidelného schématu; jest to vědomí, že porušuju a přestupuju pravidlo a jeho kázeň.

Proto má volný verš uměleckou *oprávněnost* jen u básníků, kteří vyšli z verše uzavřeného a v horečném svém rozvoji, ženouce se za vizí světa širší a vášnivější, sestupující do tmy dění a k hlubším, temnějším zdrojům života, *byli nuceni prolomiti uzavřenost* rytmického schématu a jeho uzavřenou pravidelnost. Proto volný verš má smysl jen jako *exponent vášnivého rozvoje*: neboť jen tu jest adekvátním, jen tu jest účelným, jen tu vyjadřuje funkci. Jest veršem nově objevených zemí, zemí přes noc vyvřelých, kde není ještě pevných, sedlých tvarů a linií, jest veršem sopečným, veršem revolty, veršem zjištěným, veršem mladé a nové vize, veršem mladého patosu — veršem kosmického rytmu příliš širokého, než aby se dal, alespoň v první chvíli, směstnati do pravidelného schématu.

Volný verš, má-li být opravdu veršem a ne prózou, musí být *rytmický*, ano musí býti cítěn a tvořen *jemnějším a podrobnějším rytmickým svědomím* než uzavřený verš starý: verš pevný nese do jakési míry básníka, verš volný musí nésti a řídit stále básník sám. To znamená: básník musí ho rytmovati a instrumentovati daleko častěji: od představy k představě, od dojmu k dojmu, od obrazu k obrazu, od fráze k frázi — za báseň několikrát. To, čemu se říká volný verš, jest tedy stejně *zákonné* jako verš uzavřený, ale zákonnost ta musí se nalézati znova a znova . . .“

F. X. ŠALDA

(1904, Antonín Sova, Kritické projevy 5)

**VÝSLEDKY XXII. ROČNÍKU CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE
V UMĚLECKÉM PŘEDNESU POEZIE A PRÓZY V RÁMCI
XXVI. ROČNÍKU NEUMANNOVÝCH PODĚBRAD,
KONANÉHO VE DNECH 27.—31. 5. 1988
V PODĚBRADECH**

A. Soutěž mladých profesionálních umělců

1. místo

Markéta Valentová, SD FXŠ Liberec

Peter Vilhan, Divadlo J. G. T. Zvolen

2. místo

Zdeněk Sedláček, SD FXŠ Liberec

3. místo

Nina Martínková, um. agentura H. Králové

Čestná uznání

Jarmila Skopalová, Veronika Borovcová, Mária

Dacejová

B. Soutěž posluchačů vysokých uměleckých škol

1. místo

Lucie Trmíková, DAMU Praha

2. místo

Jindřich Obšil, VŠMU Bratislava

Anna Kornajová, VŠMU Bratislava

3. místo — neuděleno

Čestná uznání

Eva Gašparová, Miroslav Etzler

Studenti konzervatoří ČSR

1. místo

Magdalena Hamcová, Praha

Zdeněk Hruška, Praha

2. místo

Dana Černá, Praha

Michal Bumbálek, Brno

3. místo

Saša Rašilov, Praha

Čestná uznání

Petr Šimák, Radek Žák, Sabina Laurinová, Marek

Libert, Kateřina Březinová

Studenti konzervatoří SSR

1. místo
Alena Antalová, Bratislava
2. místo
Zuzana Dančiaková, Bratislava
3. místo
Bibiana Ondrejková, Bratislava

Udělení medailí S. K. Neumanna 1988

- z. u. Miloslavu Holubovi
Evě Žilinekové
Nataše Kulíškové
Marii Tomášové
z. u. Lubomíru Poživilovi

**Křišťálové růže Neumannových Poděbrad 1988
byly uděleny**

- z. u. Radovanu Lukavskému
Vlastimilu Fišarovi
z. u. Idě Rapaičové

**POROTY SOUTĚŽÍ V UMĚLECKÉM PŘEDNESU
NA XXVII. NEUMANNOVÝCH PODĚBRADECH
1989**

- 1. Soutěž mladých profesionálů:**
dr. V. Justl, CSc. — předseda,
z. u. I. Rapaičová, A. Sýkorová, H. Kružíková, D. Musilová, R. Kvíz, M. Pavlík
- 2. Soutěž posluchačů vysokých uměleckých škol:**
dr. J. Kutina — předseda,
E. Matulayová, L. Trutzová, z. u. I. Hrabinský, H. Kofránková, dr. I. Němec, J. Hraše
- 3. Soutěž studentů konzervatoří — I. ročník celostátní soutěže:**
z. u. V. Rusko — předseda,
H. Michalíková, doc. dr. A. Král, CSc., F. Kovár, z. u. L. Pelikánová, M. Kučírková, A. Strejček

ČESKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Mladí profesionální umělci:

Antonín Kaška, ZČD Cheb
Otto Liška, DJW Praha
Zdeněk Sedláček, DJKT Plzeň
Jarmila Skopalová, DH - Lyra Prag. Praha
Monika Žáková
Miloš Movnar, Severomor. div. Šumperk
Markéta Valentová, SD FXŠ Liberec
Nina Martínková, VČ agentura H. Králové
Petr Rychlý, AUS Praha
Martin Otava, Hudební divadlo Karlín
Ivana Plíhalová, SD Ostrava

Posluchači vysokých uměleckých škol:

Lucie Trmíková, DAMU
Miroslav Etzler, JAMU
Alexandra Zikešová, DAMU
Petr Vobecký, DAMU
Bohuslav Žáček, DAMU
Magdalena Sidonová, DAMU
Dalibor Chrudina, JAMU
Ondřej Kepka, DAMU
Eva Daňková, JAMU
Gustav Řezníček, JAMU

Studenti konzervatoře:

Sabina Laurinová
Dana Černá
Petra Hanžlíková
Zuzana Stivínová
Tamara Kotrbová
Marek Libert
Saša Rašilov
Jan Hruběš
Magdalena Hamcová
František Staněk
(všichni Praha)

SEZNAM SOUTĚŽÍCÍCH

(postupující z I. kola soutěže XXVII. NP 1989)

SLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Mladí profesionální umělci:

Peter Vilhan, Divadlo J. G. Tajovského Zvolen
Monika Radványiová
Dáša Mojžíšová, Divadlo A. Bagara Nitra

Posluchači DF VŠMU Bratislava:

Jana Valocká
Roman Pomajbo
Henrieta Mičkovicová
Eva Vicianová
Ingrid Slobodová

Studenti konzervatoří v Bratislavě a Košicích:

Lucia Vrablicová, Bratislava
Scarlett Stachová, Bratislava
Robert Roth, Bratislava
Bibiana Ondrejková, Bratislava
Denisa Jačmeníková, Košice
Pavol Chovanec, Bratislava
Lena Hriadeľová, Košice
Natália Blahová, Bratislava
Alena Antalová, Bratislava
Pavol Janík, Bratislava

**PROGRAM XXVII. ROČNÍKU
NEUMANNOVÝCH PODĚBRAD
1989**

PÁTEK 2. ČERVNA 1989

19.30 Kolonáda

**SLAVNOSTNÍ KONCERT STŘEDOČESKÉHO
SYMFONICKÉHO ORCHESTRU**

J. Haydn: Symfonie Es-dur, č. 99

Z. Fibich: Vodník — melodram na text K. J. Erbena,
op. 15, recituje z. u. I. Rapaičová

E. F. Burian: Balada o nenarozeném dítěti —
melodram na text J. Wolkra, recituje
n. u. J. Švorcová

A. Dvořák: Othello, koncertní předehra, op. 93

Úvodní slovo F. Skřípek

Středočeský symfonický orchestr řídí M. Šafařík

SOBOTA 3. ČERVNA 1989

9.00 Zámek — malý sál

**I. ROČNÍK CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE
KONZERVATOŘÍ V UMĚLECKÉM PŘEDNESU**

15.00 Kolonáda — kavárna Swiss

DÍLNA — PRACOVNÍ SETKÁNÍ

J. Hollý: Dnešok a my — posluchači 4. r. VŠMU

Co kdyby — pořad posluchačů DAMU (básně

I. Douskové, R. Folprechta, J. Kubíčka, L. Lomové,

J. Reinische, P. Ulrycha, písně J. Špalka), režie:

L. Lomová, účinkují: I. Schenková, D. Wurstová,

T. Karger, J. Potměšil, J. Špalek

Diskusi Dílny řídí z. u. I. Rapaičová a M. Horanský

18.00 Obřadní síň Městského národního výboru

**Přijetí účastníků NP '89 představiteli města
Poděbrad**

19.30 Kolonáda

KONCERT UMĚLECKÉHO PŘEDNESU

Účinkují: V. Durdík, E. Žilineková, M. Dacejová,

N. Kulíšková, M. Dubovský — klavír, režie:

z. u. V. Rusko, moderátor: z. u. J. Sarvaš

21.30 Obřadní síň Městského národního výboru
VYSTOUPENÍ NOSITELE KŘIŠŤÁLOVÉ RŮŽE
LIBUŠA TRUTZOVÁ

Čas hovořit, čas vypovedať slovo (M. Rúfus
a M. Válek), klavírní doprovod: M. Dubovský

23.00 Zámek — malý sál

NOKTURNO

Báseň G. Corsa Manželství přednese J. Vrtal,
posluchač 2. r. JAMU
Alias Ilias (zpívaná poezie), účinkuje: P. Karnas

NEDĚLE 4. ČERVNA 1989

9.00 Zámek — malý sál

XXIII. ROČNÍK CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE
V UMĚLECKÉM PŘEDNESU

Posluchači vysokých uměleckých škol

15.00 Kolonáda — kavárna Swiss

POETICKÉ FÓRUM — LITERÁRNÍ KAVÁRNA
J. TUŠLA

Setkání s básníky: V. Kondrót, I. Štrpka, J. Šimon,
L. Brožek. Recitují: V. Durdík, E. Žilineková,
M. Rychlíková, J. Kotva, kytara: E. Golovková,
hudeb. spolupráce: J. Koubková

19.00 Kolonáda

MAGNETICKÝ VÍTR — RECITÁL G. VRÁNOVÉ

(G. Apollinaire, O. Březina, J. Hora, P. Křička,
V. Mihálik, J. Neruda, V. Nezval, J. Seifert, J. Skácel,
F. Šrámek, J. Verián, G. Vránová), spoluúčinkují:
M. Klaus — kytara a J. Riedlbauch — flétna
Pořad Violy a PKS

21.00 Obřadní síň Městského národního výboru
VYSTOUPENÍ NOSITELE KŘIŠŤÁLOVÉ RŮŽE
OTAKAR BROUSEK

(J. Neruda, V. Dyk, F. Hrubín, J. Seifert), klavír:
Karel Trumm

23.00 Zámek — malý sál

NOKTURNO (zpívaná poezie)

J. Nohavica

XXVII. NEUMANNOVY PODĚBRADY '89

PONDĚLÍ 5. ČERVNA 1989

- 9.00** Zámek — malý sál
**XXIII. ROČNÍK CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE
V UMĚLECKÉM PŘEDNESU**
Mladí profesionálové
- 10.00** Kolonáda
**ČERT TO NEMÁ NIKDY LEHKÉ — ANEB JAK TO
BYLO S ČERTEM A KÁČOU**
Na motivy českých národních pohádek napsala
a režii má M. Křepelková, písně: z. u. P. Eben,
výprava a kostýmy: Š. Váchová, v alternaci účinkují:
J. Kretschmerová, S. Stašová, O. Brousek ml.,
J. Čenský, Č. Řanda, Z. Dolanský, z mgf. záznamu
n. u. M. Kopecký
Pořad Violy a PKS
- 15.00** Kolonáda — kavárna Swiss
VOLNÁ TRIBUNA
Diskusi řídí M. Horanský
- 19.00** Kolonáda
**VEČER VÍTĚZŮ XXIII. ROČNÍKU CELOSTÁTNÍ
SOUTĚŽE NEUMANNOVY PODĚBRADY**
Pořadem provázejí n. u. J. Švorcová
a z. u. I. Rapaičová, režie: H. Kofránková
- 21.30** Obřadní síň Městského národního výboru
**VYSTOUPENÍ NOSITELE KŘIŠŤÁLOVÉ RŮŽE
z. u. MIROSLAV DOLEŽAL**
(J. Neruda, F. Halas, V. Holan, V. Nezval,
O. Mikulášek, J. Skácel, J. Seifert, F. Hrubín,
O. Březina, hudba L. Janáčka a B. Martinů)
Klavírní doprovod: J. Doležalová

ÚTERÝ 6. ČERVNA 1989

- 10.00** Muzeum
HRUBÍNOVY POHÁDKY
(Z pohádek, veršů, hádanek pro děti předškolního
věku)
Účinkuje: J. Skopalová, flétna: H. Šťastná
Pořad Lryy Pragensis

Almanach
Celostátní přehlídky uměleckého přednesu
XXVII. NEUMANNOVY PODĚBRADY 1989
Vydala Komise uměleckého přednesu
Svazu československých dramatických umělců
Redakce: Rudolf Kvíz
Obálka a grafická úprava: Ivan Kremláček
Tisk: DISK Davle